

АНАСТАСІЯ ПЕРВІНСЬКА

Книга

– Ти бачив? Вона написала книгу!

– Хто? – Ден навіть не відірвав погляд від свого телефону, прокручуючи новини.

– Ну як хто, Оля твоя! – засміявся Вадим, тицяючи мобільник прямо під ніс другу.

– Га?! – Ден ледве не подавився пивом. – Моя колишня написала книгу?

– Ага, ось, дивися, її інстаграм. «Мій перший роман, натхненний реальними подіями».

– Приколюєшся? Дай-но сюди!

Ден вирвав гаджет із рук Вадима, ледве не перекинувши свій келих пива на стіл. Дійсно, там було фото книги з претензійною назвою «Життя з тобою й без».

– Ну що, пацани, будемо читати? – втрутився Андрій, вже витягуючи смартфон. – Зараз знайду, де закачати пдфку... О, е! Скидаю в наш чат!

– Ви що, серйозно? Не треба, не хочу нічого згадувати про неї. – Ден нервово крутив спорожнілий келих у руках.

– Ну ок, як хочеш, забули. – Андрій знизав плечима.

Уже за хвилину друзі облишили цю тему й повернулися до своїх звичайних розмов – як натренувати

штучний інтелект, щоб той передбачав погоду краще, ніж додаток у телефоні, або щоби здогадувався, що замовити поїсти, навіть коли сам не знаєш, чого хочеш.

Пізно ввечері Ден повернувся у свою квартиру і, не роззуваючись, завалився на диван. Машиналино клацнув пультом від телека, прогорнув із десятків каналів, крякнув і пішов на кухню. На холодильнику висів магніт із написом «Все, що ти шукаєш – уже в тобі». Відчинив холодильник. Зачинив. Відчинив знову, придивився уважніше. Зачинив. Замовив піцу у Glovo. Підійшов до стола, змів пусті пакети з доставки просто на підлогу й сів чекати.

Знаючи, що це погана ідея, Ден таки відкрив файл і почав читати книгу Ольги. Події розгортались у Києві. Любовний трикутник. За серце головної героїні борються Алекс і Ден.

«Це що, я? Чого хоча б ім'я не змінити?» – пронеслося в думках у Дена.

З перших же сторінок стало ясно, хто тут позитивний персонаж. Точно не «Ден – маленький член» або «Невдаха Ден», як його називала головна героїня. Швидко пробігаючи текст очима, хлопець довше зупинявся на місцях, які описували його. Нічого приємного там не було:

«На побаченні він поводився так, наче сам себе запрошив. Говорив тільки про себе».

«Його жарти настільки пласкі, що я сміялася, щоб тільки не заснути під час розмови».

«Щодо кулінарних здібностей, то у Дена є дві коронні страви – мівіна і доставка». – Ден покосився на пакети Glovo на підлозі.

У двері подзвонили. Привезли піцу. Хлопець засів із нею просто на незастеленому ліжку в спальні та читав далі.

«Жує, чавкає і причмокує так голосно, що сусідський собака починає скаржити».

– Ой, та брехня, не було такого, – сказав із повним ротом Ден. На сусідньому балконі дійсно завив собака, і хлопець на мить зупинився, щоби прислухатися. «Та ні, напевно, збіг», – заспокоїв себе й відкусив ще один шматок піци.

«Якщо Ден готує каву, то будьте готові знайти її і на столі, і на підлозі, і, звичайно, на його сорочці». Хлопець, автоматично подивився вниз на футболку.

«Якби він був супергероєм, його сила була б у тому, щоб паскудити все, до чого торкнеться».

«Коли він намагається зробити комплімент, люди сприймають це як образу».

«Я навіть не знаю. Це наче і я, але водночас зовсім не я. Хіба я такий огидний?» – Ден підвівся з ліжка й поплентався до дзеркала на шафі. Уважно подивився на себе. Втомлені очі, скуйовджене волосся, футболка, яка втратила форму ще з десятків прань тому. Він провів рукою по волоссю і трохи покрутився, ніби намагаючись знайти свій найкращий ракурс.

Потім стягнув футболку й кинув її під ліжку. Повернувся боком до дзеркала, втягнув живіт, виставив груди вперед і, зробивши глибокий вдих, затримав повітря.

«Ну, наче не повний крах, – подумав він, піднімаючи брови. – Не Аполлон, звісно. Але трохи шліфонути, і ще можна видати за “доволі перспективного”».

Ден задумливо потицяв себе пальцем у живіт, розслабився й видихнув. Живіт одразу ж охоче «випливає» назад,

ніби тільки цього й чекав. Хлопець гмикнув і заліз назад у ліжко із залишками піци. Переклав коробку з недоїдками на тумбу, жбурнув телефон на підлогу й розтягнувся на ліжку. Краще спати.

Думки крутилися по колу, знову і знову повертаючись до Олиних образ. Невже вона нічого хорошого не пам'ятає? Адже було ж і добре. Безперечно, не ідеально, але точно не так жахливо, як вона це зобразила. От, наприклад, коли він приніс їй букет тюльпанів у грудні. Ціни тієї зими були просто космічні. Вона тоді так зраділа, обійняла його, ніби він щойно врятував світ. І хоч він купив ті квіти за останні гроші, її радість була того варта.

А як вони залишались у нього вдома на всі вихідні, замовляли суши, піцу й дивилися Гаррі Поттера? Тоді замовити їжу було для Олі нормальним, вона часто й сама пропонувала. А той вечір, коли вони загубилися десь в Ірпені? Телефони давно сіли, і вони майже годину шукали маршрутку на Київ, докучали питаннями випадковим перехожим і реготали, як двоє підлітків. Вона тоді сказала: «Дене, це була одна з найвеселіших ночей у моєму житті». І він повірив, бо почувався так само. Чому про це нічого немає в її книзі? Ден ще трохи покрутився на ліжку, намагаючись згадати якісь неприємні випадки, аж поки не провалився в неспокійний сон.

Зранку, щойно прокинувшись, Ден не витримав і вирішив написати Олі, щоб дізнатися, чому вона зробила його таким посміховиськом. Невже настільки погано було їй із ним усі ці місяці?

Відкрив інстаграм. Знайшов її профіль. Знову зафоловив і замість того, щоб одразу написати, рефлексивно почав гортати її стрічку. Йога, фітнес, подорожі, коти,

офіс, друзі. Ні згадки про нового хлопця. Ні згадки про книжку.

Ден ще раз відкрив скачаний файл книжки і проскролив до самісінького кінця, де зазвичай публікують фото автора. На нього дивилась охайна дівчина зі стриманою усмішкою. Ольга Лисенко, так. Але не його Ольга. Зовсім інша. Тезка.

Ден відкинувся на ліжку і втупився очима у стелю. Інстаграм бдзинькнув повідомленням. Від неї.

«Шо ти? Таки назад зафоловив мене? ;) Кава?»



Анастасія Ведницька



Вона сиділа за столиком біля вікна.

Повз кафе люди поспішали кожен у своєму напрямку, незважаючи на дощ. Великі краплі, ніби рідкий кришталь, розбивались об бруківку в центрі Гааги.

Погляд повільно просканував меню. Відколи вона пів року тому почала приходити сюди щоп'ятниці на ранкову каву з тістечком, меню залишалося незмінним. Традиційні десерти: яблучний пиріг, банановий кекс, морквяний пиріг, брауні...

Її очі спинилися, і подумки вона повернулась у мить, про яку так часто нагадувало брауні. Так дивно, коли одне звичайне слово може повернути тебе в момент неймовірного щастя й водночас торкнутися серце смутком.

*У той вечір дощило так само, як сьогодні. Вона поспішала на трамвай, сильний вітер виривав парасольку з рук і безжально намагався зіпсувати залишки локонів, на які вона витратила останні пів години перед виходом. Але навіть неприємна погода не зіпсує їй сьогодні настрій, бо він чекає на неї в Гаазі. Зрештою, дощ супроводжував кожне їхнє побачення.*